

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 07/09/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 18

Bài học hôm qua, Hòa Thượng nói, trong “*Kinh Hoa Nghiêm*” có nói Thiện Tài Đồng Tử đi về hướng Nam, việc này có nghĩa là Thiện Tài Đồng Tử hướng về bậc thiện tri thức để học hỏi. Điều quan trọng nhất trong cuộc đời này là chúng ta có thể gần gũi thiện hữu tri thức, chúng ta sống không phiền não và tự tại ra đi. Trong “*Đệ Tử Quy*” dạy chúng ta: “*Gần người hiền tốt vô hạn. Đức tiến dần lỗi ngày giảm*”. Bài học hôm qua, Hòa Thượng cũng nói: “*Thiện tri thức là người có phước báu nên nơi họ ở cũng gọi là phước thành, cho nên nam phương hay phước thành là chỉ khu vực nào đó, do đó chúng ta chỉ cần chân thành, cung kính cúng dường, lễ kính Phật Bồ Tát thì liền có thể tiêu tai, miễn nạn*”.

Trong cuộc sống, chúng ta thường xem nhẹ việc quan trọng, trong khi đó, chúng ta rất xem trọng những việc cơm ăn, nhà ở, áo mặc. Khi Hòa Thượng ở Mỹ, Hòa Thượng nhìn thấy, những người có mức thu nhập khoảng 1000 đô-la thì sẽ ở khu vực dành cho những người cũng có thu nhập như vậy; khi họ được lương tăng lên 3000 đô-la hay 6000 đô-la thì họ sẽ chuyển đến các khu vực dành cho người có mức thu nhập tương ứng. Chúng ta có thu nhập cao đến đâu thì buổi tối, chúng ta cũng chỉ nằm trên chiếc giường rộng khoảng 2 mét.

Hôm trước, tôi ghé thăm một người bạn cũ, tôi nói với họ một chút về hướng nhà, họ nói, tôi nói giống như là một Thầy Địa lý. Phong thủy là “*Cảnh tùy tâm chuyển*” hay “*Y báo tùy theo chánh báo mà chuyển*”. “*Y báo*” là hoàn cảnh xung quanh chúng ta. “*Chánh báo*” là nội tâm chúng ta. Nội tâm chúng ta thanh tịnh, an lạc thì hoàn cảnh cũng sẽ thanh tịnh, an lạc. Chúng ta sẽ dần dần có cảm thụ sâu sắc về những việc này, chúng ta có cảm thụ thì tín tâm chúng ta sẽ tăng, chúng ta sẽ làm mọi việc một cách mạnh mẽ hơn.

Con người thường không có sự tự chủ trong nội tâm nên họ luôn ý lại, nương nhờ vào thế lực bên ngoài. Chúng ta ý lại, nương nhờ thì chúng ta không thể tự tại, an vui. Chúng ta có thể tự sắp xếp vận mạng trong đời hiện tại, và trong đời tương lai của chúng ta. Hiện tại, tôi luôn có rau sạch để ăn, trong vườn rau, các loại cây đều phát triển rất tốt. Chúng ta có thể tự định đặt cho cuộc đời của mình.

Hòa Thượng từng nói: “*Chúng ta muốn vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc*” thì chúng ta phải niệm Phật đúng tiêu chuẩn. Chúng ta niệm Phật đúng tiêu

chuẩn thì Phật A Di Đà là chúng ta, chúng ta là Phật A Di Đà". Khi chúng ta niệm Phật đúng tiêu chuẩn thì chúng ta muốn đi lúc nào cũng được, chúng ta ở thêm vài năm cũng không có chướng ngại. Chúng ta phải rõ ràng tường tận trong mọi sự, mọi việc, chúng ta mơ mơ hồ hồ thì chúng ta sẽ đi về thế giới mơ mơ hồ hồ.

Cuộc đời chúng ta giống như một hành trình, chúng ta phải sắp đặt những việc cần làm, nếu còn thời gian thì chúng ta làm những việc lợi ích chúng sanh. Tôi sắp xếp hành trình của mình rất rõ ràng, chưa bao giờ tôi bị trễ hẹn với mọi người. Hôm trước, tôi di chuyển từ thành phố Hồ Chí Minh về Đà Lạt, tôi hẹn với mọi người ở nhà là 11h00' tôi sẽ về đến nhà để mọi người đừng đóng cửa, đúng 10h30' tôi đã về đến nhà. Khi tôi đến tham dự lễ khai giảng ở thành phố Hồ Chí Minh, mặc dù phải di chuyển quãng đường xa nhưng tôi luôn ở trong tư thế sẵn sàng, một giờ chiều tôi đã phải xuống nói chuyện với các cô gái. Chúng ta phải sắp xếp mọi sự mọi việc một cách rõ ràng và thực hiện mọi việc một cách dũng mãnh. Nếu chúng ta quen rề rà trong việc nhỏ thì chúng ta cũng sẽ rề rà đối với việc sinh tử. Chúng ta phải xác định những việc quan trọng nhất để chúng ta nỗ lực. Chúng ta thường nỗ lực để thực hiện những việc để thỏa mãn tham cầu, nhưng những việc giúp chúng ta vượt thoát sinh tử thì chúng ta rề rà. Đây là đại bệnh của mỗi chúng ta.

Có người lo lắng hỏi Hòa Thượng rằng: *"Mọi người cộng tu niệm danh hiệu sáu chữ, tâm địa thanh tịnh nhưng con không thể hoàn thành định khoá vậy thì phải nên làm sao?"*.

Hòa Thượng nói: **"Trong khoá trình cộng tu, nếu thời gian cộng tu dài thì chúng ta không cần phải theo đủ"**. Khi tôi ở Cư sĩ Lâm ở Singapore, buổi sáng, mọi người niệm Phật từ 7h30' đến 11h30', sau đó buổi trưa mọi người xuống ăn cơm, sau đó, buổi chiều mọi người tiếp tục lên niệm Phật. Buổi chiều, khoảng từ 3 giờ đến 5 giờ, mọi người đến niệm Phật, kinh hành, lễ Phật, tọa thiền rất đông. Trong đạo tràng ở Singapore có các khu riêng để mọi người niệm Phật, tĩnh tọa hay lễ Phật. Có thể, trong thời gian Hòa Thượng ở cư sĩ Lâm, mọi người niệm Phật 24 giờ không gián đoạn, khi tôi đến đó, mọi người chỉ để niệm Phật vào buổi sáng và buổi chiều. Chúng ta tùy theo thời gian, sức khỏe mà tham dự khoá trình cộng tu, nếu chúng ta không tham dự đủ thì chúng ta cũng không cần phải ưu tư.

Có người hỏi Hòa Thượng: *"Một bé gái mặc áo tay ngắn nhưng quần dài, bước vào niệm Phật đường cung kính lễ Phật, niệm Phật, xin hỏi cách ăn mặc này có mắc đại tội không?"*.

Trước đây cũng có người hỏi Hòa Thượng, khi cô mặc quần áo thời trang đi du lịch thì cô nhìn thấy một ngôi chùa nên cô vào lễ Phật. Khi cô bước vào niệm Phật đường thì có người nói: *"Ăn mặc như vậy thì phạm tội đọa Địa ngục!"*. Cô lo lắng nên hỏi Hòa Thượng, Hòa Thượng nói: *"Người nói việc đó thì mới bị đọa Địa ngục!"* Trên đường di chuyển nếu chúng ta nhìn thấy các nơi thờ tượng Phật, chúng ta cung

kính bước vào lễ Phật thì đó là điều tốt, trong xã hội hiện đại chúng ta không quá câu nệ hình thức. Một số ngôi chùa, những người quản lý có để sẵn những tấm vải để người mặc quần áo ngăn dùm quần quanh người, việc này giúp mọi người không bị động tâm.

Hòa Thượng trả lời: *“Người này không có lỗi làm gì, xã hội hiện đại quần áo hoàn toàn không giống trước đây. Xã hội ngày xưa quy định “nam nữ thọ thọ bất thân”, thậm chí phòng của những người nam giàu có, mọi người phải bước qua mấy cửa mới có thể vào tới bên trong, trong phòng còn phân ra phần bên trong, bên ngoài. Ngày trước, thông thường phụ nữ không được đến phòng khách, hay khi đến tự viện, am đường cũng phải có lễ tiết, hiện nay những việc này không còn. Phật pháp không phải là định pháp, Phật pháp vĩnh viễn là hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức. Ở Phật đường, mọi người chỉ cần ăn mặc không quá hở hang thì chúng ta cũng có thể chấp nhận được”*. Ngày trước, nam nữ không được ngồi gần, nắm tay, nhìn thẳng vào mắt nhau, ngày nay, mọi người gặp nhau có thể nắm tay, ôm nhau.

Hòa Thượng nói: *“Hiện tại, nhiều phụ nữ mặc hở lưng, nếu họ đến Phật đường lễ Phật thì chúng ta không thể cấm cản họ. Đặc biệt là Phật pháp Đại Thừa thông tình đạt lý, chúng ta không hiểu được quyền biến thì chúng ta không thể tiếp dẫn được chúng sanh, chúng ta nhất định phải có tâm từ bi giúp chúng sanh trồng thiện căn. Một người trong một đời không gặp được Phật pháp thì trong A-Lai-Da-Thức không thể trồng được thiện căn, đây là việc bất hạnh nhất trong cuộc đời. Cho dù ở trong tình huống nào, bằng cách thức gì mà họ có thể gặp được Phật pháp, thấy được tượng Phật, nghe được danh hiệu Phật thì họ đều có công đức bất khả tư nghị, đời này chưa có thành tựu thì đời đời kiếp kiếp trong tương lai, thiện căn này cũng sẽ chín muồi”*.

Nhà Phật từ bi luôn sẵn sàng mở rộng cửa, tiếp đón tất cả các chúng sanh. Trong nhà Phật có câu chuyện, một hôm Phật bảo các vị A-La-Hán quán sát xem một người có thiện căn hay không, các vị A-La-Hán nhập định quán sát thấy vị này không có thiện căn vì trong 500 kiếp người này chưa từng được gặp Phật pháp. Phật nói, trước 500 kiếp, người này là một tiểu phu đôn củi, một hôm khi vào rừng đôn củi thì người này gặp hổ, người đó sợ hãi trèo lên cây, trong khi hoảng sợ người đó đã niệm: *“Nam Mô Phật”*. Chỉ nhờ thiện căn đó mà sau 500 kiếp gặp Phật pháp, sau này, người đó xuất gia tu hành và chứng quả A-La-Hán. Phật pháp là đại từ, đại bi, thấu tình đạt lý, nhất là Phật pháp Đại Thừa.

Hòa Thượng nói: *“Nếu cô ấy chưa biết lễ tiết thì chúng ta không nên oán trách cô ấy. Trên “Kinh Vô Lượng Thọ” nói: “Người trước không dạy thì đừng trách người sau”*. Người trước là Ông Bà, Cha Mẹ không dạy nên họ không biết. Ông Bà, Cha Mẹ ngày ngày cung kính làm những lễ tiết này thì con nhất định làm theo.

Thầy Thái từng kể câu chuyện, có một người thanh niên, sau khi cho rằng mình làm nhiều việc tốt mà vẫn gặp chướng ngại, khó khăn, ngày hôm đó, người thanh niên này nghĩ rằng, hôm nay, nhất định mình sẽ không làm người tốt nữa. Khi đi trên xe Bus, anh ta nhìn thấy một người lớn tuổi, theo phản xạ tự nhiên anh ta vẫn đứng dậy nhường ghế. Người được anh nhường ghế là Mẹ của một chủ tịch tập đoàn, sau đó cuộc đời anh ta đã hoàn toàn thay đổi. Có hai học trò của trường Đức Trí vì biết cung kính chào hỏi, có lễ tiết nên đã được nhận học bổng của trường quốc tế Nhật Bản.

Người chưa được tiếp nhận Phật pháp, chưa hiểu lễ tiết thì chúng ta càng nên giúp họ có được điều kiện tiếp nhận, như vậy mới biểu hiện được sự đại từ, đại bi của Phật pháp. Người chưa từng được tiếp nhận Phật pháp, chuẩn mực Thánh Hiền thì chúng ta càng phải thương yêu, mở lòng tiếp nhận vì họ không được dạy. Trên "**Kinh Vô Lượng Thọ**" nói: "**Người trước không dạy thì đừng trách người sau**"

Có người hỏi Hòa Thượng: "*Thưa Hòa Thượng, con mang một ít trái cây đi cúng Phật, cúng xong con mang về một ít như vậy thì có tạo tội không?*".

Hòa Thượng nói: "**Đây là một cái giới rất nhỏ, nhất là những người sơ học. Nếu họ đem trái cây đến cúng Phật, cúng xong mà họ mang một ít hay mang về nhà hết thì chúng ta cũng hoan hỷ. Đây là Phật đã kết duyên với họ, họ đã kết duyên được với Phật**". Nếu một chúng sanh, khi đứng trước tượng Phật mà cúi nón và đứng chào Phật thì họ cũng đã kết duyên với Phật, khi nhân duyên hội đủ thì họ có thể tu hành có thành tựu.

Hòa Thượng nói: "**Người không hiểu giới luật thì không có lỗi**". Trái cây chúng ta đưa lên cúng Phật thì đã là của nhà chùa, nếu chúng ta muốn mang về thì chúng ta phải tìm người quản lý để xin, đây mới là đúng phép.

Hòa Thượng nói: "**Chúng ta nhất định phải tu tùy hỷ công đức để những người đến với Phật sinh được tâm hoan hỷ, duyên này được kết thì về sau, họ sẽ thường đến tự viện nghe Kinh, nghe pháp, đến học Phật. Nếu như một việc nhỏ như vậy mà cũng không được làm thì chúng ta đã làm cho họ sợ, về sau họ không dám bước vào cửa Phật, họ cảm thấy Phật môn quá quy củ, nếu họ không khéo thì họ sẽ mắc tội, họ đừng bước vào thì sẽ tốt hơn**". Chúng ta không khéo thì sẽ khiến người khác cách xa ngàn dặm đối với Phật pháp.

Hòa Thượng nói: "**Nếu chúng ta làm như vậy thì đã đoạn mất đi ý định học Phật của người, đây chính là đoạn pháp thân huệ mạng của người, đây là tội đoạ Địa ngục, đối với người sơ học chúng ta phải đại khai phương tiện, mở rộng cửa từ bi tiếp nhận, đây chính là tâm của chư Phật Bồ Tát, Phật pháp Đại Thừa**".

Khi chúng ta tổ chức khoá tu mùa Hè ở chùa Phúc Long, ban đầu, chúng ta dự kiến khoảng 300 người đến tham gia, sau đó số học viên đăng ký tham gia lên đến 800 người. Mọi người tin tưởng chúng ta nên họ dẫn con đến, những đứa nhỏ này nếu

không đến chùa học thì sẽ xem tivi, điện thoại, đi phá làng, phá xóm, chúng được đến chùa học thì sẽ được tiếp nhận Phật pháp, tiếp nhận chuẩn mực Thánh Hiền. Đây là tâm đại từ, đại bi của nhà Phật.

Hòa Thượng nói: *“Nếu như chỉ là lấy giới luật ra để đo lường người khác, nói việc này, việc kia là phạm giới, chính mình phải quay đầu suy xét lại chính mình có đang tạo nghiệp hay không! Lục Tổ Huệ Năng nói rất hay: “Nhược chân tu hành nhân bất kiến thế gian quá”. Chúng ta một ngày từ sớm đến tối chỉ thấy lỗi làm của người thì đây cũng chính là lỗi làm của mình, chúng ta phải bình lặng phản tỉnh, kiểm điểm”*.

Hòa Thượng nói: *“Khi tôi mới bắt đầu học Phật pháp, hoàn cảnh rất thanh khổ, gian nan, tôi không có năng lực cúng dường lão sư, cũng không hiểu về lễ tiết. Tôi theo học đại sư Chương Gia ba năm nhưng tôi chưa từng quỳ xuống đất để bái lạy Ngài. Những người bình thường xem thấy thì cho rằng tôi đã mắc đại tội, nhưng đại sư Chương Gia từ trước đến sau chưa bao giờ nói đến lỗi làm của tôi, mỗi lần gặp tôi, Ngài đều vô cùng khách sáo, hoan hỷ, mỗi lần tôi rời đi, Ngài đều đưa tôi ra đến cửa, mỗi tuần tôi gặp Ngài một lần để tiếp nhận giáo huấn của Ngài. Nếu tôi không đến thì Ngài sẽ gọi điện hỏi: “Vì sao con không đến có phải bị bệnh không?”. Ngài quan tâm như vậy nên tôi không thể không đến. Đây gọi là nhiếp thọ. Nếu như không có sự từ bi nhiếp thọ của Ngài thì duyên đối với Phật của tôi không thể sâu dày như vậy”*.

Trong quá trình Hoà Thượng học Phật, Ngài nhận được sự từ ái, nhiếp thụ của Lão sư nên Ngài có thêm tín tâm. Nếu mọi người có cơ hội đến với Phật pháp, tiếp nhận chuẩn mực Thánh Hiền thì chúng ta phải tạo những cơ duyên tốt nhất để họ được tiếp nhận. Có những cô giáo phạm lỗi rất nghiêm trọng, chúng ta cho các cô nghỉ ở nhà để nghe pháp, hằng tháng, các cô vẫn nhận được lương, nhưng các cô vẫn không phản tỉnh, không thể thay đổi.

Phật cũng tam năng tam bất năng, chúng sanh không có thiện căn, không nỗ lực quay đầu thì Phật cũng không thể dạy cho họ. Nếu chúng sanh có duyên nhỏ để được tiếp cận Phật pháp, chuẩn mực Thánh Hiền thì chúng ta sẵn sàng giúp đỡ họ. Chúng ta từ nhưng phải nghiêm. Chúng ta từ bi không lý trí thì chúng ta đã từ bi đa họa hại, phương tiện trở thành hạ lưu.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!